

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὕρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πού.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ῆ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὶν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἰουλίου δεκάτῃ κ'ἐνάτῃ,
καὶ φυλαὶ συγκινούνται καὶ κράτῃ.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτῶ κ'ἐνιχόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῆων μὲ τὴν γλῶσσᾳ.

Χίλια δύο καὶ σαράντα,
καὶ πρωτοφανῆ συμβάντα.

Τὸ Σύνταγμα τὸ Τουρκικὸν ὄντως συμβᾶν μοναδικόν.

Φ.— Ὡ Σταμπούλ σὲ χαιρετῶ...
ποῖους ὕμνους ἀπηχεῖς...
μὲς'στὸ χῶμα σου πατῶ
μὲ συγκίνησιν ψυχῆς.

Τὸ Γιλδίς ὕμνολογῶ,
τὸ περιδοξὸν ἐκεῖνο,
δάκρυα χαρᾶς κ'ἐγὼ
μ'Ἑλληνας καὶ Τούρκους χύνω.

Φέρομαι πρὸς οὐρανούς
καὶ Βοσπόρους γαλανούς,
ἄνδρας ψάλλω δαιμονίους,
χαιρετῶ τοὺς Ἀλβανούς,
χαιρετῶ τοὺς Ἀρμενίους.

Στέφω τῆς ἐλευθερίας
τοὺς προμάχους τοὺς γενναίους,
καὶ τοὺς ἄνδρας τῆς ἀνδρείας
καὶ τοὺς σκαπανεῖς τοὺς νέους.

Γιὰ κροτάφους σκαπανέων
σιγηλὸς στεφάνους πλέκω,
καὶ μὲ στόμα κεχηναῖον
μ'πρὸς'στὰ τρόπαιά των στέκω.

Εἰς τοὺς Νεοτούρκους δόξα,τῆς προόδου τοὺς τομεῖς...
τί χαρά μας ἀπὸ τούτους ἐν'ἂν εἶχαμε κ'ἐμεῖς.
Σεῖς οἱ μάρτυρες οἱ σκλάβοι Νεοτούρκους προσκυνεῖτε
κ'ὀλοφύχως ἀνυμνεῖτε
τοὺς μακροὺς των τοὺς ἀγῶνας
νῦν,φεὶ καὶ'στοὺς αἰῶνας.

Σηκωθῆτε,σηκωθῆτε,
καὶ μὲ τούτους φιληθῆτε
κ'ὄλοι σας ἀδελφωθῆτε
πρὸς ἀγῶνα σωτηρίας
καὶ κοινῆς ἐλευθερίας.

Τὰ μαρτύριά των θλατόσων χρόνων στεναγμούς,
τὰς σκληρὰς τὰς ἐξορίας,τοὺς θανάτους,τοὺς πνιγμούς,
κόσμοι τῆς Ἀνατολῆς ἄς τὰ ψάλουν ὀλοφύχως,
κ'ἄς ἠχήσῃ'στὴν Σταμπούλ βροντερῶν παιάνων ἤχος.

Ὕμνος μετὰ στεφάνων ἐστὸν κραταῖον Σουλτάνον.

Τῆς Πόλις τὸν Καλίφη δοξάζω κ'ἐπαινῶ
καὶ τοῦτον προσκυνῶ.
Εἰς τοῦ Γιλδίς τὸ χῶμα τὸ κούτελό μου τρίβω,
κ'ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνο
συγκινημένος σκύδω
καὶ τεμενάδες κάνω.

Ὡ Χαζρετοῦ Σουλτάνε,χαῖρε καὶ πάλιν χαῖρε,
κ'ἂν τᾶχης τετρακόσα
διῶξε κοράκια τόσα
καὶ σωτηρίαν φέρε.

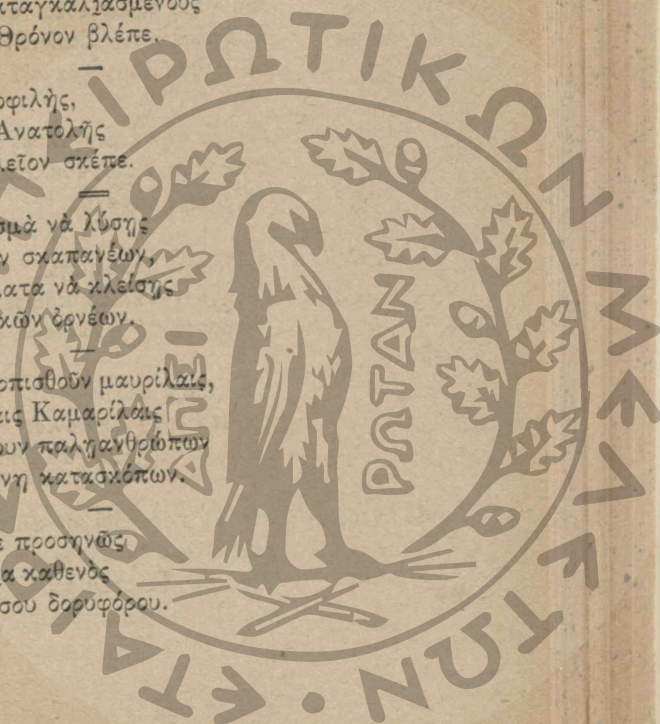
Λαοὺς ἀδελφωμένους
καὶ σφιγκταγκαλισμένους
ἀπὸ τὸν Θρόνον βλέπε.

Ἔσο λαοφιλῆς,
καὶ τῆς Ἀνατολῆς
τὸ μεγαλεῖον σκέπε.

Ἔλα δεσμὰ νὰ λύσῃς
μετὰ τῶν σκαπανέων,
καὶ στόματα νὰ κλείσῃς
ἀρπακτικῶν ἑρπενών.

Ἄς σκορπισθοῦν μαυρίλαι,
καὶ τόσαις Καμαρίλαις
ἄς λείψουν παληανθρώπων
καὶ σμήνη κατασκόπων.

Ἄκουσε προσηγῶς
τὰ λόγια καθενὸς
πιστοῦ σου δορυφόρου.

Κι' ἄς μένουν ὀλοένα
φύκια καὶ πεινασμένα
τὰ ψάρια τοῦ Βοσπόρου.

Ἄν δὲν σοῦ λείπη γνώσις
σῆκω νὰ ταπεινώσης
τὰ μέτωπα τὰ γαῦρα.

Σῆκω νὰ τρίξουν θρόνοι
κι' ἐμᾶς ν' ἀναπτερώνη
ἐλευθερίας αὔρα.

Γαλήνιος κοιμοῦ
κι' ἐπάκουσον ἐμοῦ,
μὰ καὶ τοῦ Περικλέτου.

Καὶ πρόσταξ' ἐμβριθῆς
ἀφόδως ὁ καθεὶς
νὰ πίνῃ τὸν καφέ του.

Σουλτάνε Χαζρετλοῦ,
Σουλτάνε Μαζρετλοῦ,
κανέννας πιά δὲν τρέμει.

Νεῦσε μὲ πρῶν νεῦμα
καὶ Νεοτούρκων πνεῦμα
φυσᾷ καὶ στὸ Χαρέμι.

Ὁ κόσμος ἀνεστήθη...
φουσκόνουν καὶ τὰ στήθη
κάθε Χανοῦμ κυρᾶς.

Κι' ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς
πετοῦν τὰ πασουμάκια,
πετοῦν καὶ τὰ γιαμαμάκια.

Ἵμνοῦν ποικίλα στίφη
τὸ κράτος σου, Καλίφη,
καὶ συγκλονοῦντ' ἐδάφη.

Φεύγουν Κισλαραγάδες
κι' ἀχόρταγοι φαγάδες
μὲ τὸ σικτίρ-πιλάφι.

Φεύγουν τζουτζέδες νάναοι
κι' ἀπὸ παντοῦ Σουλτάνοι
σὲ προσκυνοῦν τρανοί.

Κι' εἰς γῆν ἐπαγγελίας
σκορπίζουν φῶς εὐκλείας
γελῶντες οὐρανοί.

Λαὸς καὶ στρατιῶται
σκουίζουν, Καλίφη πρῶτε,
ἔμπροστ' αὖτ' Ἀνάκτορά σου.

Νὰ ζήσης πολυχρόνιος
καὶ Πατισάχ δαιμόνιος
μὲ γεῖά σου καὶ χαρά σου.

Μὲ πνεῦμα Νεοτούρκων ἐλεύθερον φωτίσου,
καὶ γύρω σου πετοῦν
Οὐρὶ τοῦ Παραδείσου
καὶ Σύνταγμα ζητοῦν.

Κτύπα βούρ,
στάσου ντούρ.
Βλέπε κάτω κι' ἄσαρντά,
βλέπ' ἐπάνω γιοκαρντά,
λέγε: γκίντ καὶ γκὲλ μπουρντά
σὲ Μινίστρων τρικαντά.

Κι' ὁ Βεζύρης ὁ Κουτσούκ
νὰ μὴ φαίνεται μπουτσούκ,
ἀλλὰ νὰ γενῇ μπεγιοῦκ.

Κραταϊότατε Σουλτάνε, δεῖξε σθένος, δεῖξε δρᾶν,
καὶ νὰ πῆς στὸν Φερδινάνδο: ντουζλεῖμ κικὸρ μαγιά,
καὶ τοὺς τόσους μας ἐχθροὺς νὰ τοὺς κάνης μπὶν παρῆ
καὶ τὰ μοῦτρα των κι' ἐμεῖς νὰ τὰ βλέπωμε πατοῖ.

Σύνταγμα νὰ τραγουδοῦμε
καὶ νὰ λὲν φυλαὶ καὶ γένη:
ἄντε μπακαλοῦμ νὰ δούμε
πῶς τὸ Σύνταγμα θὰ γένη.

Σύνταγμα νὰ λειτουργῇ,
κι' ὅλοι μας μὲ τὸ κολάι
νὰ γινοῦμε Μιραλάι,
δηλονότι Στρατηγοί.

Κάθε τόσο τὴν Βουλὴν
σπεῦδε νὰ τὴν συγκαλῆς...
σῶζε τὴν Ἀνατολὴν
διὰ τῆς Ἀνατολῆς.

Σῆκω σῆκω τολμητίας νὰ φοφήσουν ἀρουαίσι,
σῆκω, Πατισάχ ἐσύ,
νὰ γενοῦν σαλατασί
τοῦ Ρεδᾶλ αἱ συνεντεύξεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ Γκρέυ.

Τὰς πληγὰς νὰ βαλσαμώσῃ τοῦ Συντάγματος ἡ χάρις,
ἀλλὰ πρόσδεξέ ποτέ σου τὸ δικό μας νὰ μὴν πάρῃς,
ἄλλως φανερά σοῦ λέω σὰν θεράπων σου πιστὸς
συμφερότερον νὰ μείνης στὸ καὶ πρῶν καθεστώς.

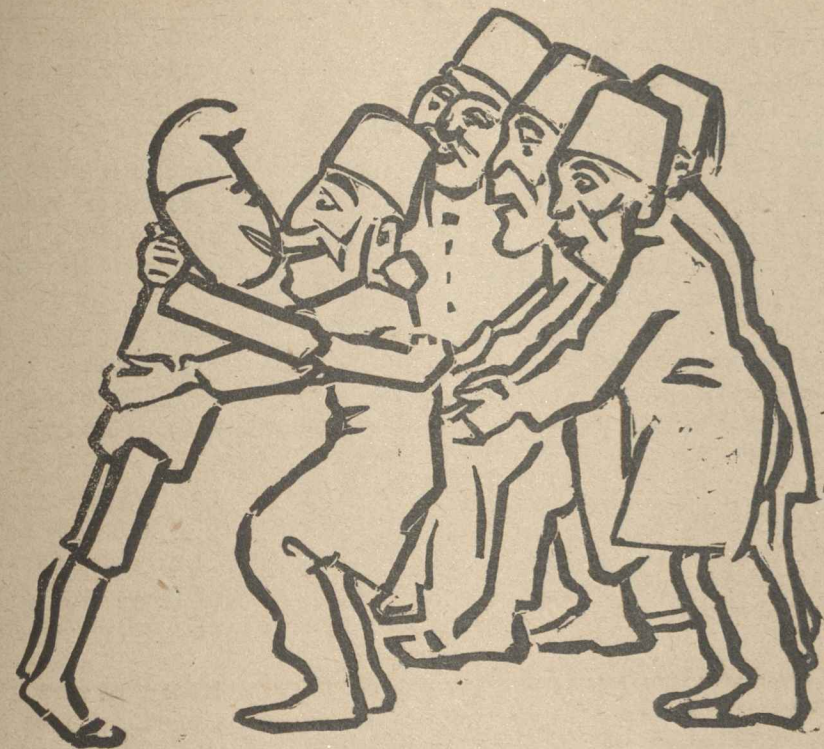
Σουλτάνε μου, γιαντίμ σανᾶ,
τρελλαίνομαι γιὰ σένα,
Σουλτάνε μου, γκεντίρ μπανᾶ,
δὸς Σύνταγμα κι' ἐμένα.

Σουλτάνε μου, γκεντίρ μπιζέ,
δὸς ἀπὸ Σύνταγμα μεζέ
στὰ κραταῖά σου κράτη
κι' ἡ Δύσις ἄς φρυάττη.

Μάκρυνε, Πατισάχημ, τὴν μαύρην καταιγίδα
κι' ἄς βασιλεῦσ' εἰρήνῃ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
κι' ὑπὸ τὴν σιβαράν σου καὶ κραταῖαν αἰγίδα
ν' ἀκμάσῃ νέον κράτος θεσμῶν φιλελευθέρων.

Παντοῦ δικαιοσύνη,
λαῶν ἀδελφoσύνη
καὶ δάφνη καὶ μυρσίνη.

Ν' ἀλλάξουν οἱ καιροί,
καὶ μέσ' ἀπὸ καφάσια
νὰ βγοῦν Χανουμλερί
μὲ χεῖλῃ σὰν κεράσια.

Κραταῖς Ὀδαλίκαῖς τόσον καιρὸ κλεισμέναις
γιὰ Σύνταγμα νὰ ποῦν
κι' εὐνούχους νὰ κτυποῦν,
Σωφραζέτ νὰ γίνουν καὶ χειραφετημέναις.

Κλεισμένα νὰ μὴ φθίνουν τὰ ρόδα των σὰν πρῶτα,
τὰ μάτια των ν' ἀνοίξουν μὲ Συναγμάτων φῶτα,
καὶ τὸ μπιλ νὰ τρέχουν, Σουλτάνε δοξασμένε,
ἐνὶ κλῆρ πλὺ βίτ κι' ἐκείναις εἰς τὸν Σωφὲρ νὰ λένε.

Αὔρα ζεῖδωρος φυσᾷ...
Πατισάχημ τὸν γιασᾶ.
Ἐμπροστὰ σου γόνυ κλίνω,
σ' ἐξυμνῶ, σὲ μεγαλύνω.

Ἄστονμοι μυστικοί
φεύγουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πάει κι' ἡ λογοκρισία,
στὴν Σταμποῦλ φωτοχυσία,
κι' ὅλα γίνονται θυσία.

Νὰ λὲν πιά κι' ἡ Πύλη τὸ γνωστὸν γιαγνίς ὀλντοῦ,
ἐξω πλέον κάθε ρύπος,
νὰν' ἐλεύθερος κι' ὁ τύπος,
κι' ὁ Ρωμῆος ὁ στιχοπλόκος νὰ κυκλοφορῇ παντοῦ.

Νὰ χρυσάλλινον τὸ νᾶμα τῆς Ἐλευθερίας λούσου
ἐνὶ δύναμιν μονάχα τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ σου.
Νεῦγε πάντοτε σωφρόνως τοὺς δολίους, τοὺς ὑπούλους,
ἐνὶ ἀπίνῃς πότε πότε καὶ τοῦ θρόνου τοὺς Συμβούλους
νὰ δουρλίζωνται μετρῶντας τρεῖς στὰ λάδια, τρεῖς στὰ ξύδια,
καὶ νὰ κάνῃς Ἀμφιτρίταις νὰ πηγαίνῃς σὲ ταξείδια.

Νεῦεις, σεπτὲ Καλίφη,
κι' ἐχθρῶν ἀγρίων στίφη
τὸ κόβουνε παποῦτσι.

Κι' εὐνούχους κυνηγῶ
σὰν τῆς Χανοῦμ κι' ἐγὼ
μὲ ναργιλέ μαρκοῦτσι.

Νέα πνοή,
νέα ζωή
λαοὺς ἐσυμφιλίωσε.

Ὁγοῦρ δλά,
χαῖρ δλά,
τὸ Σύνταγμα' τελείωσε.

Ἐκ τῆς Σταμποῦλ ἐπιστολῆς τοῦ πειριώτου Φασουλῆ.

Βρὲ Περικλέτο φαφλατᾶ,
τὰ πιστεύεις ποτὲ κι' αὐτά,
πῶς κι' ἡ Τουρκία Σύνταγμα θὰ κάνῃ μετ' ἀγῶνα...
τί ξαφνικὰ ποῦ βλέπομετ' ἐς τοῦτον τὸν αἰῶνα.

Γιὰ πὲς μου ποῖος ἐπίστευε ποτὲ τοῦ κακομοίρη,
πῶς θάβγαυνε κι' ὁ Πατισάχ ἀπὸ τὸ παραθύρι
πρὸς τὸν κυρίαρχον λαὸν λόγῳ κι' αὐτὸς νὰ βγάλῃ;
τὸ χῶρεσε ποτὲ κι' αὐτὸ τὸ κλοῦθο σου κεφάλι;

Ἀληθινὴ συγκίνησις ἐδόνησε τὰ στήθη...
Τί θέλετε, τοὺς ῥώτης, κι' ἀπήντησαν τὰ πλήθη:
Εὐνούχοι καὶ κατὰσκοποὶ, κι' ἄλλα πολλὰ κωθώνια
μᾶς ἔκαναν, Ἀβδούλ-Χαμί, νὰ μὴ σέδουμε χρόνια.
Γι' αὐτὸ σ' ἐπεθυμήσαμε κι' ἡλθαμε στὸ Παλάτι
γιὰ νὰ γνωρίσῃς κι' ἐμεῖς τὸν Πατισάχ κοιμάτι.

Κι' ὁ μέγας Πατισάχ ποῦ λὲς
ὀμίλησε μὲ τόνον:
εἶναι τὸ μέλλον ἀσφαλὲς
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

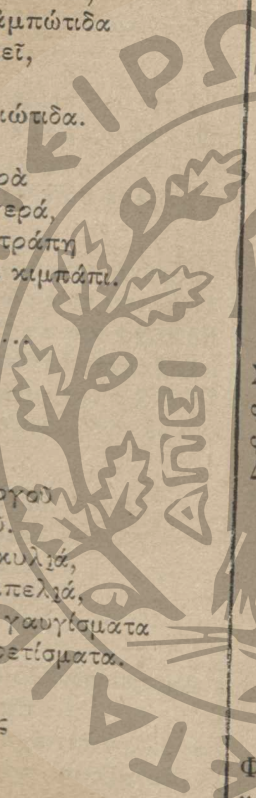
Ἀφ' οὗτο των Ὀσμάνλῶν τὰ σκήπτρα συγκατῶ
τίποτα δὲν ζήτω
κι' ἄλλον δὲν ἔχω πόθον μου παρὰ τὴν σωτηρίαν σας
κι' ἐργάζομαι πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐημερίαν σας,

και ἤσετε σὺν ἀδελφοὶ μὲ τὴν ἐλευθερίαν σας...
 και τότε ἐπρόσθεσα κι' ἐγὼ,
 ποῦ θέλω νὰ λεπτολογῶ:
 κι' ἐλεύθεροι νὰ βγαίνετε μαζί με τὴν κυρίαν σας.

Παιδιά μου, νὰ συχάσετε, στὰ σπήτια σας νὰ πᾶτε,
 κι' ἀλλήλους ν' ἀγαπάτε.
 Τέλος τοὺς ἐδεδαίωσε πῶς μέσα στὴν καρδιά του
 τοὺς ἔχει σὺν παιδιὰ του.

Εἶπε τοιαῦτα σοβαρὰ στὸ πλῆθος και σ' ἐμένα
 κι' ἐγὼ θαρροῦσα, Περικλῆ, πῶς ἀκούα κανένα
 Μονάρχην Συνταγματικόν, ποῦ στὸν ἐξώστη βγαίνει,
 και τὸν λαὸν παρηγορεῖ και σὲ τὸν τραγογένη.

Ὅντως ὑπέροχος σκηνή!
 ποῖα χαρὰ τοῦ πλῆθους!..
 ὦ θέαμα, ποῦ συγκινεῖ
 κι' ἐμένα και τοὺς λίθους.

Φρενίτις ἐνθουσιασμοῦ και τοῦ Σουλτάνου ζήτη,
 κι' ἐγὼ μὲ δάκρυα χαρᾶς τὸ Σύνταγμα κηρύττω,
 κι' ὁ προσφιλὴς Τεφίκ-Πασσᾶς και μὲ τὰ δρό του χέρια
 μᾶς ρίχνει τοῦ Χατζή-Μπεκίρ λουκούμια και σεκέρια.

Κι' ἐκεῖ ποῦ πρόσμενα κι' ἐγὼ σεκέρι και λουκούμι
 μέσα στὸ στόμα μοῦρχειται μᾶς Τούρκισσας πασοῦμι,
 κι' εἶχα μεγάλη φοῦρκα
 γι' αὐτὴν τὴν Νεοτούρκα.

Μὲ σκιάζει μένος Τουρκισσῶν ὠραίων κι' ἀφροπλάστων,
 κι' αὐταῖς γιὰ Σύνταγμα σφριγοῦν
 και τοὺς εὐνούχους κυνηγοῦν,
 κι' ἐκεῖνοι τρέχουν τρέμοντες και τρῶνε τῆς χρονιάς των.

Ἡ τῶν λαῶν συγκίνησις και ποιὸν δὲν συνεκίνησε;
 παπᾶδες μας Χριστιανοί, Μουφτῆδες και Ραββίνοι
 φιλοῦνται κι' ἀγκαλιάζονται καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
 κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω, Περικλῆ, και κάνω τὸν σταυρό μου.

Ἀνοίγει πρὸς περίπτωξιν κάθε φυλῆς ἀγκάλη,
 κι' ἴδου τὸ μισοφέγγαρο μὲ τὸν σταυρὸ προβάλλει,
 και μέσα στὴν παλέρροισαν και μέσα στὴν ἀμπώτιδα
 μὲ σπρώχνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
 και παιανίζ' ἡ μουσικὴ
 τὸν ὕμνον τὸν Ἑλληνικὸν και τὴν Μασσαλιώτιδα.

Ἀλλὸν ἀνφάν ἀκούς ἐδῶ, κι' ἐκεῖθεν λιγερὰ
 τὸ μέσ' ἀπὸ τὰ κόκκαλα μοῦ ψάλλουν τὰ γερά,
 κι' ἐγὼ τὸ σύμπαν, Περικλῆ, θαρρῶ πῶς ἀντεγράφη
 και μὲς στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί χορταίνω μὲ κιμπάπι.

Φιλέται Τούρκα μὲ Ρωμῆά...
 τί θέαμα!... ψυχὴ μου!..
 κι' ἐγὼ σὲ Τούρκικα Τζαμιά
 κάνω τὴν προσευχή μου.

Βλέπω τὰ σκέλη, Περικλῆ, παυθέντος Ὑπουργοῦ
 ἀδύνατα και κάτιστα σὺν σκέλη πελαργοῦ.
 Γαυγίζουν γιὰ τὸ Σύνταγμα κι' ἐκεῖνα τὰ σκυλιά,
 ποῦ τὰ πατεῖς και δὲν κουνοῦν ἀπὸ τὴν τεμπελιά,
 κι' ἐγὼ τοὺς ρίχνω κόκκαλα νὰ παύσουν τὰ γαυγίσματα
 κι' ἀπὸ κηφήνας μας πολλοὺς τοὺς λέω χαιρετίσματα.

Ἀγραπτος λόγος και γραπτὸς
 εἰς τὴν Σταμποῦλ ἀντιλαλεῖ
 ἀπὸ λαῶν ἡγήτορας.

Κι' ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς
 θερμότερα καταφιλεῖ
 τῶν Νεοτούρκων ρήτορας.

Ὅποτος ἐνθουσιασμός!
 ἐχθρότης δὲν ὑπάρχει...
 σήμερ' ἀγάπης ἀσπασμός,
 φιλοῦν τὸν Πατριάρχη.

Ἀδελφότης τώρα πιά,
 κι' ἐγὼ τρώγω λεπλεπιά
 και κολοκυθόσπορα,
 και κυττῶ τὸν Βόσπορο.

Βρόμος, γδοῦπος, βροντή...
 χὸς κελσίν, χὸς κελντί,
 μὲ φιλοῦν, μὲ δαγκάνουν,
 και τσιφούτ-πατιρντί
 κι' οἱ τσιφούτῆδες κάνουν.

Κάνετε με φεσᾶ,
 κάνετε με Πασσᾶ,
 φέρτ' ἐκμὲν-καταΐφι...
 Πατισᾶχ τσὸκ γιασᾶ,
 χαῖρε χαῖρε, Καλίφη.

Στοὺς Ἐφέντῆδες ἔλους τὸ φεσᾶκι μου βγάζω,
 και στοὺς Μπέηδες σκῶδω κι' ἔλο ζήτη κραυγάζω,
 προσκυνῶ τοὺς Ἀγάδες κι' ἔνα κι' ἄλλον Γαζή,
 κι' ἀγκαλιάζω Ζαπτιῆδες και Μπεξῆδες μαζί.

Μ' ἀνταμόνουν γιαβρούμ
 και μοῦ λέν: μπουγιουρούμ.
 Μοῦ πετοῦν στραγαλάκια,
 μπακλαβάδες, μπουρέκια,
 και φιλῶ Ταγκαλάκια,
 και φιλῶ Ζεϊμπέκια.

Παρελαύνοντα βλέπω Στρατὸν φλογόβολον
 και σκούζω μεθ' ἔλων:
 Ἰσκερίμ Ἰσκερίμ
 ἀφερίμ ἀφερίμ.

Δίνω θερμὸ φιλὶ
 σὲ τοῦτον τὸν Βαλῆ,
 σ' ἐκεῖνον τὸν Ρεντίφη.

Φιλῶ σὺν πρώτο βλάμη
 και τὸν Καϊμακάμη
 και τὸν Μουτεσσαρίφη.

Σὲ κέντρα μεγάλα, σὲ δρόμους στενοὺς,
 φιλῶ κι' Ἀρμενίους, φιλῶ κι' Ἀλβανούς,
 φιλῶ Μουεζζινηδες, Σαφτάδες, Ἰμάμηδες,
 Δερβίσηδες, Χόντζηδες, Ἑβραίους, Σαχάμηδες.

Φιλῶ κι' Οὐλεμά
 τὸν σβέρκο θερμά,
 και κάποιον Τασούση
 και κάποιον Μουφτή,
 κι' ἐκεῖνος και μοῦσι
 και γένερα μοῦ φτεῖ.

Φιλῶ και σένα, Περικλῆ, παράποτε θερμότερα,
 και στὸν Ρωμῆὸ τὸν προσεχὴ θὰ γράψω περισσότερα.